

POLERHAMRA, v. a. 1. Hamra drifvet gods med polerhammare, för att släta ojämheterna.

POLERHJUL, n. 3. Se *Polarskifva*.

POLERING, f. 2. 1) Förrättningen, arbetet, då något poleras. — 2) Polerad yta.

POLERMASKIN, -*ermaschín*, m. 3. Enkom inrättad maskin, hvarmed vissa föremål poleras. [— machin.]

POLERQVARN, f. 2. Polermaskin, som drifves med vatten eller ånga.

POLERPULVER, n. 3. Pulver, som brukas till polering.

POLERSKIFVA, f. 1. Skifva eller hjul af hårdt trä, som begagnas till polering, i det den kringvefvas på samma sätt som en slipsten.

POLERSTEN, m. 2. Finlipad hård sten, som begagnas till polering af guld- eller silfverarbeten.

POLERSTOCK, m. 2. Städ, som bleckslagare begagna till underlag för sitt arbete.

POLERSTÅL, n. 3. Hårdt finpolerat stål, som begagnas till polering.

POLHÖJD, f. 3. Himmelspolens höjd öfver en orts horisont. — *Syn.* Latitud.

POLICHINEL, pålischiná'l, nom. prop. m. (fr. *Polichinelle*, af ital. *Polcinella*) Ett slags löjlig personnage uti italienska skådespel.

POLIS, -i's, f. 3. (fr. *Police*, från grek. *Politeia*, statsförvaltning) 1) Särskilt styrelse eller uppsyningsmakt i en stat eller ett mindre samhälle inom en stat, hvilken det tillhör att sörja för invånarnes säkerhet, lugn, bekvämlighet o. s. v., samt att vaka öfver de till detta ändamål utgifna författnings efterlefnad. *P-en är antingen Kriminel P. eller Sundhetspolis.* — Kallas af lägre folket Uppsyningen. — 2) *P-en* benämnes äfven det ställe eller hus, der sådan styrelse har sitt säte. — 3) Försäkringsbref. — *Ss. P-tjensteman.*

POLISBETJENT, -i'sbetjänt, m. 3. Lägre uppsyningsman vid polisen. Kallas numera Poliskonstapel.

POLISFÖRBRYTELSE, f. 3. Öfverträdelse af polisförfattning.

POLISFÖRFATTNING, f. 2. Författning, som rörer sådana mål, hvilka höra till polisens handläggning.

POLISKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Hus eller rum, der polisen har sina sessioner.

POLISKOMMISSARIE, -i'skåmmissarie, m. 3. Högre polistjensteman, som har uppsigten öfver ett distrikt. [— com —.]

POLISKONSTAPEL, -i'skånstáp'l, m. 2. Se *Polisbetjent*. [— const —.]

POLISLAG, m. 2. Se *Polisförfattning*.

POLISMAKT, f. 3. Den del af statsmakten, som vakar öfver polislagarnes efterlefnad.

POLISMINISTER, -i'smini'st'r, m. 2. pl. — *istrar*. Minister, som står i spetsen för polismakten i en stat.

POLISMÅL, n. 3. Sådant rättegångsmål, som hör till polisens handläggning.

POLISMÅSTARE, m. 3. Embetsman, som är chef för polisen i en stad.

POLISONGER, påliså'nng'r, m. 3. pl. Kindskägg.

POLISUPPSYNINGSMAN, m. 3. pl. — *män*. Se *Polisbetjent*.

POLISVÅSENDE, n. sing. Allt hvad som tillhör eller har sammanhang med polisen i en stat.

POLISÄRENDE, n. 4. Sådant ärende, som tillhör polisens handläggning.

POLITI, --ti', f. 3. (grek. *Politeia*, statsförfattning) Sammanfattningen af de för en stat gällande författningar, rörande invånarnes säkerhet, lugn, bekvämlighet, m. m.

POLITIK, --i'k, f. 3. (grek. *Politiká*) 1) Statsvetenskap, statskonst, statskloket. — 2) Slughet, illistighet.

POLITIKUSS, -li'tikuss, m. pl. — *tici* eller — *tiker*, skämtv. — *tikusar*. 1) Statsman. — 2) Slug, illistig, slipad man. — 3) En, som är fallen för att politisera. — Skrifves äfv. *Politicus*.

POLITISERA, v. n. 1. Tala om statsangelägenheter. — *Syn.* Kannstöpa (föraktl.) — *Politisierande*, n. 4. o. *Politisering*, f. 2.

POLITISK, a. 2. 1) Som har afseende på statskonsten. — 2) Statsklok. — 3) Slug, slipad, illistig.

POLITISKT, adv. 1) I afseende på statskonsten. — 2) Statsklokt. — 3) Klokt, slugt.

POLITUR, --y'r, f. 3. (lat. *Politura*) Glansslipning, glans, glatt yta. — *Syn.* Polering. [— tyr.]

POLKA, på'llka, f. 1. 1) Ett slags dans, ursprungl. polsk. — 2) Musiken dertill.

POLKA, på'llka, v. n. 1. Dansa polka.

POLKÖR, på'llkör, m. 3. En, som dansar polka.

POLKÖS, på'llkös, f. 3. Qvinna, som dansar polka.

POLLARE, m. 3. (skepp.) Så kallas de öfver relingen uppstående topparne af sparltimren, hvarvid varpods och svära tåg fastgöras.

POLLETT, på'lätt, m. 3. (af lat. *Pollet*, den galler) Litet kort, som gäller för inträde på ett ställe.

POLLUTION, pålluschón, f. 3. (lat. *Pollutio*) Ofrivillig sädesutgjutelse under sömnen.

POLLUX, på'llux. Se *Castor*.

POLSK, på'lsk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Polen eller dess innebyggare. *P-a sjukan*, se *Polska martofvan* (under *Martofva*).

POLSKA, på'lska, f. 1. 1) Polsk qvinna. — 2) Polska språket. *Tala p.* — 3) (uttalas på'llska) a) En ifrån Polen kommen, allmänt bekant dans i $\frac{3}{4}$ takt. *Dansa p.* — b) Musiken dertill.

POLSTJERNA, f. 1. Se *Nordstjerna*.

POLTRON, se *Pulltron*.

POLYANDRIA, --andri'a, f. sing. Trettonde klassen i Linnés växtsystem, innefattande många ståndare, minst tretton, fästade på pistillens fäste.

POLYARKI, påly'arki', f. 3. (från grek.) Mångvälde. [— archi.]

POLYEDER, pålyéd'r, m. 2. pl. — *edrar*. (från grek.; geom.) Mångsidig solid figur.

POLYGAMI, pålygami', f. 3. (från grek.) 1) Månggifte. — 2) 23:dje klassen i Linnés växtsystem, innefattande växter med ståndare och pistiller, dels i samma blomma (tvåkönad), dels i enkönade blommor.

POLYGLOTT, pålyglå'tt, m. 3. (från grek.) Bibel på flera språk.

POLYGON, pålygón, m. 3. (från grek.; geom.) Månghörnig figur, månghörning.

POLYHISTOR, pålyhi'stär, m. 3. (från grek.) En, som är kunnig i många vetenskaper; månglärd.

POLYMNIA, poly'mnia, nom. prop. f. (grek. myt.) Sånggudinnan för den högre lyriska poesien och vältaligheten.

POLYP, -y'p, m. 3. (grek. *Polypus*, mångben) 1) (nat. hist.) a) (hos de Gamle) Se *Jättepolyp*. — b) (nu) a) Ett talrikt släkte af Blötdjur med